

РЕШЕНИЕ

№ 1898

гр. София, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 10.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7826** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх.№ 27759/06.08.2021 г., подадена от А. Г. И. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв.Д., срещу Националната агенция за приходите, с претенция за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 7 800 лв., представляващи заплатено от ищеца адвокатско възнаграждение за обжалване и защита срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221520006310- 091-001/02.04.2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр.С., отменен с Решение № 1041/08.07.2021 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, както и законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

В исковата молба подробно са развити съображения за претърпени имуществени вреди вследствие на издаден административен акт, отменен като незаконосъобразен, като се акцентира върху причинно-следствената връзка между акта и вредите. В резултат се претендира Съдът да постанови решение, с което да осъди НАП да заплати обезщетение в указания по-горе размер и направените в производството разноски. В съдебно заседание ищцовото дружество чрез не се представлява, а процесуалният му представител адв.Д. е подал писмено становище, с което поддържа исковата претенция, претендира присъждане на разноски и адвокатско

възнаграждение, съгласно представен списък по чл.80 ГПК във вр.с чл.144 АПК.

Ответникът по иска - Националната агенция за приходите, чрез юк.Н. е представил отговор на исковата молба, в която оспорва иска, моли за отхвърлянето му, като прави възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар от 7 800 лв. за обжалването на РА по административен ред. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В с.з. ответната агенция чрез юк.М. оспорва иска.

С. градска прокуратура, представлявана от прокурор К., изразява становище за основателност и доказаност на предявения иск.

Съдът след като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, намира за установено от фактическа страна следното:

От исковата молба и отговора на същата е видно, че не се спори между страните, че по отношение на А. Г. И. ТД на НАП-гр.С. е издала Ревизионен акт (РА) № Р-22221520006310-091-001/02.04.2021 г., издаден от М. Й. С. - орган, възложил ревизията, и Б. В. М. - ръководител на ревизията (л.88). С посочения РА спрямо А. И., в качеството му на търговски пълномощник на [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК], е ангажирана отговорност за задължения на дружеството за данъци и осигурителни вноски общо в размер на 399 640 лв., в т.ч. за ДДС за периодите от м.юни 2016 г. до м.февруари 2017 г. в размер на 179 029,14 лв. и лихви от 29 457,90 лв.; за корпоративен данък за 2016 г. в размер на 37 110,02 лв. и лихва от 14 566,85 лв.; за данък върху доходите на физическите лица от трудови правоотношения за осигурител за периодите от м.юни 2016 г. до м.февруари 2017 г. в размер на 30 579.03 лв.; за осигурителни вноски за осигурител за ДОО в размер на 64 010.99 лв.; за вноски за УПФ в размер на 16 620.80 лв.; за здравни вноски в размер на 28 265.27 лв. за периодите от м.юни 2016 г. до м.февруари 2017 г.

Ищецът е оспорил издадения спрямо него РА по административен ред с жалба вх.№ 94-А-174/09.04.2021 г. В законоустановения срок решаващият орган не се е произнесъл по жалбата, поради което ищецът е оспорил РА пред АССГ с жалба вх.№ 53-04-502/01.07.2021 г. (л.74). С Решение № 1041/08.07.2021 г. (л.104), постановено в срока по чл.156, ал.6 ДОПК, във връзка с постъпилата жалба до Съда, Директорът на ДОДОП-гр.С. при ЦУ на НАП е отменил обжалвания РА.

С Договор от 17.02.2021 г. за правна защита и съдействие, сключен между ищеца в настоящото производство А. Г. И. като възложител и адвокатско дружество "Д., П. и К." като консултант (л.37), е уговорено подаването от консултанта на възражение против Ревизионен доклад (РД) № 22221520006310-092-001/11.02.2021 г., извършването на обжалване, процесуално представителство и защита срещу РА № Р-22221520006310-091-001/02.04.2021 г. по административен ред, а при необходимост – и по съдебен ред. Договорена е цена на услугата б 500 лв. без ДДС, която представлява адвокатски хонорар и ще се дължи от възложителя при настъпване на която и да е предпоставки: приключване на ревизията без издаване на РА; издаване на РА и отмяна на същия от ДДОДОП-гр.С.; пълно или частично потвърждаване на РА. Консултантът се е задължил да представлява възложителя до постигане целите на договора. Ищецът е упълномощил адвокат Т. Д. за извършване на съответните действия с нарочно пълномощно (л.39).

Между същите страни е сключен и Договор № 118/30.06.2021 г. за правна защита и съдействие (л.40), с който е уговорено адвокатско дружество "Д., П. и К." да извърши съдебно обжалване на указания РА № Р-22221520006310-091-001/02.04.2021 г. и искане за спиране изпълнението на същия. Договорена е цена на услугата б 500 лв. без

ДДС, която представлява адвокатски хонорар и ще се дължи към първото заседание по делото в АССГ.

Въз основа на така сключените договори адвокатско дружество "Д., П. и К." е издало на А. Г. И. фактура № 200/06.07.2021 г. (л.42). В същата е вписан предмет "по договор от 07.02.2021 г. и Договор № 118/30.06.2021 г. за правна защита и съдействие. Обжалване на РА № Р-22221520006310-091-001/02.04.2021 г. и защита пред АССГ". Фактурата е с данъчна основа б 500 лв., като е начислен ДДС в размер на 1 300 лв. По фактурата е постъпило плащане от А. Г. И. по банков път с платежно нареждане от 12.07.2021 г. (л.43). Фактурата е включена в дневника за продажбите на адвокатското дружество за м.юли 2021 г., както и в дневника на сметка 411/1.

При така установената фактическа обстановка Съдът направи следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. Следователно за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.203 АПК, във вр. с чл.1 ЗОДОВ. Във връзка с обсъждане на въпроса за допустимостта на исковата молба, следва да се посочи още, че наличието на елементите от фактическия състав за ангажиране отговорност по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ имат отношение към основателността на иска (Определение № 8484/25.06.2009 г. по адм. дело № 8437/2009 г. на ВАС, Определение № 14030/17.12.2008 г. по адм. дело № 9536/2008 г. на ВАС, Определение № 1492/04.02.2009 г. по адм. дело № 579/2009 г. и Определение № 6452/16.05.2018 г. по адм. дело № 5068/2018 г. на ВАС).

Разпоредбата на чл.205 АПК сочи като ответник по иска за обезщетение, юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая такова юридическо лице е НАП, като правилно искът за обезщетение е предявен спрямо юридическото лице.

Предвид гореизложеното исковата претенция е процесуално допустима, като предявена от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес, с оглед фактическите твърдения на ищеца, че е претърпял неимуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на административен орган по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 от Гражданския процесуалния кодекс, приложим на основание чл.144 АПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на

които основава своите искания или възражения. В противен случай Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи, както и причинната връзка между тях.

По същество исквата молба е основателна.

Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от отменения като незаконосъобразен административен акт на ответника - РА № Р-22221520006310-091-001/ 02.04.2021 г.

Съгласно относимата съдебна практика на административните съдилища и Върховния административен съд на Република България – Решение № 9424 от 10.07.2018 г. по адм.дело № 6424/2017 г. на ВАС, Решение № 9358 от 13.07.2020 г. по адм.дело № 5989/2019 г. на ВАС и др., за квалифициране на иска като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ определяща е дейността на органа – негов издател. Решаващият орган по чл.152, ал.2 ДОПК, издал Решение № 1041/08.07.2021 г., с което е отменил РА № 22221520006310-091-001/02.04.2021 г., е административен орган, действащ в изпълнение на нормативно възложени задължения. Това по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност във фазата на административното обжалване. В този смисъл определящо за квалификацията на иска за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, в резултат на административна дейност, поради което представлява властнически акт.

Както се посочи по-горе, между страните в производството няма спор по фактите-налице е ревизионен акт, отменен частично във фазата на административното обжалване. Производство по оспорване на ревизионния акт в конкретния случай се е развило по реда на ДОПК, като е приключило във фазата на оспорването по административен ред. В Глава осемнадесета на ДОПК "Обжалване на ревизионния акт по административен ред", в която систематично място имат разпоредбите на чл.152-155, липсва норма, която урежда въпроса с разпределението на понесените от страните разноски. Разпоредбата на чл.161 ДОПК, на която се позовава ответникът в отговора на исквата молба, е неприложима, защото има своето систематично място в Глава деветнадесета - "Съдебно обжалване на ревизионния акт" и предвижда, че на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция, съразмерно уважената част от жалбата, като Съдът е в правото си да редуцира тези разноски при определени предпоставки.

Съгласно § 2 от ДР на ДОПК за неуредените в кодекса въпроси се прилагат разпоредбите на АПК и ГПК. В АПК въпросът с разноските в административното производство също не е уреден. В глава шеста "Оспорване на административните актове по административен ред" този въпрос изобщо не е засегнат. В глава пета "Издаване на административни актове", раздел първи "Индивидуални административни актове", с разпоредбата на чл.47, ал.2 е предвидено на лицата по чл.44, ал.3 от същия кодекс да "се признават пътни и други разходи" от органа, водещ производството, преди издаване на акта по нормативи, определени от Министъра на финансите. Съгласно чл.59, ал.2, т.6 АПК индивидуалният административен акт следва да съдържа и разпореждане относно разноските. Това задължава

административния орган при издаването на административния акт да обобщи направените до момента разноски от участващите в производството страни и да ги разпредели съобразно факта по чия инициатива или по чия вина са предприети съответните процесуални действия. Налице е законова празнота и в ДОПК и в АПК относно понесените от страната разноски в това производство. Издаденото решение на Директора на дирекция ОДОП-гр.С. не съдържа разпореждане относно разноските. За страната в оспорването по административен ред съществува единствено възможността да претендира като претърпени вреди направените разноски по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Към този ред препраща разпоредбата на чл.19, ал.1 от Закона за националната агенция за приходите, съгласно който агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, а съобразно ал.2 от същия член обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия по ал.1 може да се искат след тяхната отмяна.

Съдът намира, че в конкретния случай са налице всички предпоставки за ангажиране отговорността на държавата за дейността на администрацията, визирана в чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а именно: 1. Незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред – налице е ревизионен акт, който е частично отменен по съответния ред - налице е ревизионен акт, който е частично отменен по предвидения в закона административен ред от горестоящ орган – Директор на ДОДОП-гр.С. при ЦУ на НАП, като е установена неговата незаконосъобразност в отменената му част; 2. Вреда от такъв административен акт в размер на платеното адвокатско възнаграждение във връзка с оспорването на акта по административен ред, съразмерно на уважената част от оспорването и 3. Причинна връзка между отменения частично като незаконосъобразен ревизионен акт и настъпилия вредоносен резултат.

По предписанието на чл.4 ЗОДОВ държавата, в лицето на своите органи, дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Доколкото вредата може да произтича по принцип от намаление на имуществото на едно лице, то в случая е налице претърпяна вреда от страна на А. Г. И., произтекла от платеното адвокатско възнаграждение. Видно от датата на приложеното преводно нареждане (06.07.2021 г.), преводът е извършен след приключването на производство по оспорването на РА по административен ред, което е в съответствие с уговорено в Договор от 17.02.2021 г. Затова заплатената сума от 6 500 лв. без ДДС за адвокатска защита във връзка с оспорването по административен ред следва да се квалифицира като вреда, непосредствено произтичаща от отменен незаконосъобразен административен акт. Не води до различен извод възражението на ответника за посочен във фактурата друг договор 07.02.2021 г., тъй като очевидно става въпрос за техническа грешка, а и вторият договор – от 30.06.2021 г., който също служи като основание за издаване на фактурата, е посочен коректно.

Основателна е исковата претенция и по отношение на сумата в размер на 1 300 лв., представляваща платен от ищеца ДДС. Видно от приложената фактура, неоспорена от страните, за осъщественото обжалване и защита в хода на административното обжалване реално са заплатени 6 500 лв. – адвокатско възнаграждение, както и 1 300 лв. ДДС. Няма данни ищецът да е регистриран по ДДС и да има право на данъчен кредит. В този смисъл сумата в размер на 1 300 лв. начислен ДДС също се явява реална вреда за ищеца. Сумата, платена от ищеца за начисления му ДДС, също е

пряка и непосредствена вреда от отменения по административен ред РА.

Относно релевираното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по оспорването на РА № Р-22221520006310-091-001/02.04.2021 г. пред Директора на ДОДОП, Съдът намира следното: нормата на чл.8, ал.1, т.5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения предвижда за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес, когато същият е от 100 000 лв. до 1 000 000 лв., възнаграждението на адвоката да е 3530 лв. плюс 1 % за горницата над 100 000 лв. Така изчислено, възнаграждението за обжалване на процесния РА възлиза на 6526,40 лв. и не е прекомерно.

По изложените съображения искът с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да бъде уважен до размера на платеното адвокатско възнаграждение с ДДС, т.е. в размер на 7 800 лв.

По отношение на иска за присъждане на законната лихва върху главницата от датата на завеждане на иска (06.08.2021 г.). Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид основателността на иска за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, то претенцията за присъждане на законната лихва също е основателна и доказана. Съобразно задължителното тълкуване, дадено в т.4 от Тълкувателно решение № 3/2005 г. на ОСГК на ВКС, обезщетението за имуществени и неимуществени вреди се присъжда ведно със законната лихва от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им. В случая обаче искът за присъждане на законната лихва върху главницата е предявен за периода от датата на предявяване на иска (06.08.2021 г.) до окончателното ѝ изплащане и за този период следва да бъде уважен, защото Съдът не може да се произнесе свръхпетитум.

Изходът на спора определя като основателна заявената от ищеца претенция за заплащане на разноски по делото. За същите е представен списък по реда на чл.80 ГПК, в който е заявил разноски в размер на 240 лв. за адвокатско възнаграждение и 25 лв. за държавна такса. Адвокатското възнаграждение в размер на за 200 лв. без ДДС е уговорено в Договор № 123/04.08.2021 г. за правна защита и съдействие (л.10), като е представено и платежно нареждане от 08.02.2022 г. за сумата от 240 лв. с ДДС. В хода на разглеждане на исковата претенция ответникът не е отправил възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. По изложените по-горе мотиви Съдът следва да присъди адвокатското възнаграждение с ДДС.

С оглед изложеното Съдът намира, че на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в общ размер 265 лв.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на А. Г. И. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер 7 800 лв. (седем хиляди и осемстотин лева) - заплатено адвокатско възнаграждение за обжалване и защита срещу Ревизионен акт № Р-22221520006310-091-001/02.04.2021 г. на ТД на НАП-гр.С., отменен с Решение № 1041/08.07.2021 г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр.С. при ЦУ на НАП, ведно със законната лихва върху посочената сума от датата на предявяване на иска (06.08.2021 г.), до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на А. Г. И. от [населено място],

ЕГН: [ЕГН], разноси по настоящото дело в размер на 265 лв. (двеста шестдесет и пет лева). Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: